



Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Referuntur calumniæ quædam aperta à ministris præsertim in Anglia
pridem confictæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

Deinde ipsa quæ circumfertur facti narratio aperte fabulam prodit. Magdeburgenſes *centur. 9. Cap. 20.* ajunt fuiſſe Anglam, eo quod fuerit ex parente Anglo nata Moguntia. Theodorus autem & Bibliander in Chronico, aſſerunt tantum dici Anglam, eo quod in Anglia educata & litteris erudita fuerit. Gerardus verò refert pro Anglia habitam, eo quod Monachus Anglus eam ementito habitu, per Galliam & Italiam circumduxerit. Alii demum tradunt eam non fuiſſe eruditam in Anglia, ſed Athenis operam ſtudiis dediſſe; cum tamen ex Bellarmino & aliunde probetur eâ tempeſtate litterarum ſtudia uſque ad Bardam Cæſarem in tota Græcia extincta fuiſſe. Quam quæſo hæc tam pugnantia teſtimonia referunt ſpeciem veritatis? Denique quis credat, hanc feminam ſagaciſſimam, quæ in reliqua ætate ſexum tanto ſtudio & arte celaverit, adeo fuiſſe imprudentem, imo dementem, ut, cum ſciret ſe tot menſibus utrum gerere, in publicum proceſſerit, ſuamque infamiam toti populo ſpectandam ac vindicandam prodiderit. Quid verò de ea in tantis flagitiis deprehenſa factum fuerit, quomodo poſtea vixerit, aut quomodo obierit, inter ipſos etiam Adverſarios altum ſilentium, ac ſi ipſa una cum hac fabula è rerum natura ſubito evanuiſſet. Apage indignum ſano cerebro commentum, ex quo nihil aliud probant noſtri Sectarii, quam infamiam, cæcamque contra Eccleſiam Romanam columniandi libidinem.

Atque ut calumniam tam infeliciter fabricatam, ſi quid habeant frontis, tandem erubeſcant: Conſulant de ea conſultationes *Blondelli* ex ipſa Calvini Secta viri litteratiſſimi, qui poſtquam ex antiquioribus monumentis hujus fabula authores, tempus, locum, ac partes omnes accuratè expendiſſet, demum aperte demonſtrat, nullam ſubefſe veri ſpeciem, totum eſſe inane figmentum, & ſuis architectis maximè probroſum. Adeo nempe luculenta eſt veritas, ut ſuis etiam adverſariis ſuffragium extorqueat.

Referuntur Calumnie quadam aperta à Miniſtris præſertim in Anglia conſicta.

ASerunt imprimis Catholicos in pœnitentiæ Sacramento impune omnibus flagitiis fræna laxare: ac pro criminibus in futurum perpetrandis abſolutionis beneficium impertiri. Ut corruat hæc Miniſtrorum infamis ignorantia, aut verſuta ignorantia ſimulatio, ſufficiat ad ſingulorum Catholicorum teſtimonium, & conſcripta paſſim fidei noſtræ monumenta appellare, in quibus de abſolvendis peccatis in futurum committendis, ne tenuè quidem veſtigium deprehendes: quinimo omnes paſſim Sectarii, cum ipſo Luthero, Confessionem peccatorum apud Papiftas crudeliſſimam conſcientiæ carniſcinam appellant. Tam bellè criminationes illæ inter ſe concordant, quàm ſolent mendacia convenire.

Iterum, ut impingant Catholicis omnium ſcelerum carniſque licentiam, ajunt graviffima quæque flagitia inter illos pro venialibus haberi. Refert in hanc rem Joan. *Berclaius*, ſe præſente à Sereniſſimo Angliæ Rege interrogatum ex ſuis Epiſcopis aliquem: ecquid Catholicus de Fornicatione ſentiret? Atque illum ſine cunctatione reſpondiſſe, inter Scriptores Catholicos eſſe qui Fornicationem in Venialibus numerent. Com-

motus mendacio tam ſplendido *Berclaius* liberè repoſuit, Non viſum eſſe inter Catholicos probatum auctorem cujus doctrina tam infandum præbeat Veneri patrociniū. Dum inter hos de ea quaſtione pluribus diſceptatur, ſubintrat conclave regiū Epiſcopus alter non levis fama Sectarius. Rex ad hunc converſus: hic, inquit, diſputatur, an Catholicus doceant Fornicationem mortalem eſſe culpam, an venialem. Ille conſeſtim, ac ſi de re notiſſima ſententiam pronunciaret, Venialem omnino (Rex Sereniſſime) Venialem culpam exiſtimant. En quales hi ſunt Seniores populi, qui Eccleſiam Romanam, ut innocentem Suſannam, ſuis calumniis & convitiis opprimunt. Hi ſunt idonei Judices controverſiarum fidei, hæc oracula fallere & falli neſcira, ex quorum ore populus diſcernat quid Apoſtoli, quid Patres antiqui, quid præſca Eccleſia docuerit, qui in doctrina præſenti & ante oculos poſita tam malignè cæcutiunt.

Plures alia particulares Impoſtura, ac Maledictiſſima Sectariorum, præſertim Calvinistarum.

Gabriel Povelus Calvinista in priori ſuo libro de *Antichriſto*, in ipſa præfatione de Pontifice Romano ſic loquitur: *Deum ſanctè teſtor, me iam certò ſcive Pontificem Romanum eſſe magnum illum Antichriſtum, quàm Deum ipſum eſſe in celo. Creatorem viſibilem & inviſibilem. & Jeſum Chriſtum verum illum eſſe Meſſiam Patribus olim promiſſum &c.* En ſymbolum Calvinisticum, ad cujus articulos non magis ſpectat Deum eſſe in celo, & Chriſtum verum eſſe Meſſiam, quam Pontificem Romanum verum eſſe Antichriſtum. Hoc tamen Apoſtoli ſuo Symbolo nuſquam appoſuerunt. Plura ſcilicet de hoc revelata ſunt Povelis cum ſuis, quàm ipſis Apoſtoliſ.

Pergit Povelus *l. 2. de Antichriſto c. 2.* contumelioſè affirmans. *Cardinales, Epiſcopos, Canonicos, Monachos, eſſe Locuſtas, vaſtaricos, eſſe mendaces, eſſe homicidas &c.* Quam effrenata hæc contumelia in præcipuas orbis Chriſtiani familias ad Cardinalatus dignitatem evectas.

Quid mirum ſi hic cum Paræo, Burdo, aliſque ejuſdem Scholæ, vocitent *Jeſuitas*, membra Diaboli, progenies viperarum, ranas coaxantes, Caudam Antichriſti &c.

Sed nec parcit horum Spiritus horrendum in modum maledicere Chriſtis Domini, hoc eſt, ſuperemis Eccleſiæ Chriſtiane Principibus, & Monarchis. Sic enim illos tractat *Brederodius* Calvinista in libello cui titulus: *Fæderatorum inferioris Germaniæ deſenſio tertia &c.* ubi non dubitat pronunciare, *Quod Philippus Rex Hiſpania ſit raptor, & notorius hæreticus, ideoque omnibus omnium Calvinistarum viribus è regno ſuo expellendus. Quod Archiduces Auſtriæ ſint perfidi. Dux Sabaudia crudelis & perfidus. Sigismundus tunc Rex Polonia non diſſimilis &c.* Hunc Spiritum hauſerunt poſteri à ſuis majoribus, ipſo Calvino, Beza &c. *Calvinus in Caput 6. Danielis* ſic ſcribit: *Principes terreni ſe contra Deum extollunt, ſua ſe ipſi potentia privant, imò verè indigniſſimi ſunt qui hominum catni ac numero reponantur. Potius igitur illis eſt facties conſuenda, quàm ipſorum imperiis obtemperandum, niſi omnem ſuperſtitionem extirpent, & funditus tollant.* Hæc & alia hujus generis atrociffima fuſius deducta reperiuntur apud Ludovicum Richeomunt in ex-